

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci

žalobce: **V. S.**, nar., státní příslušnost, v
bytem

zast. Mgr. Pavlou Zámečnickovou, advokátkou se sídlem Příkop 8, Brno,
proti

žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha 3,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 27. 11. 2017, č.j. CPR-30744-3/ČJ-2017-930310-V261,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 27. 11. 2017 č.j. CPR-30744-3/ČJ-2017-930310-V261, **se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaná **je p o v i n n a** zaplatit na náhradě nákladů řízení žalobci částku **6 800 Kč**, a to **do 30 dnů** od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně Mgr. Pavlíny Zámečnickové, advokátky, se sídlem Příkop 8, Brno.

O d ů v o d n ě n í :

- I. Vymezení věci

1. Shora specifikovaným rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend ze dne 9.10.2017, č.j. KRPB-232662-12/ČJ-2017-060026-50A (dále jen rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo žalobci podle ustanovení § 50 a odst. 3 písm. c) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložena povinnost opustit území ČR.

II. Žaloba

2. Žalobce především namítal, že správní orgány se žádným způsobem nezabývaly a nevypořádaly s otázkou zásahu do soukromého a rodinného života ve smyslu § 174 a zákona o pobytu cizinců., a tudíž je jejich rozhodnutí nezákonné a nepřezkoumatelné. Ustanovení § 50 a zákona o pobytu cizinců transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 Směrnice 2008/115/ES. Článek 5 směrnice pak ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nevracení (odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.3.2017, č.j. 7 Azs 24/2017-29.

III. Vyjádření žalované

3. Žalovaná odkázala na své rozhodnutí s tím, že ve svém postupu neshledala pochybení a navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Posouzení věci krajským soudem

4. Námitka žalobce směřovala proti tomu, že správní orgány neposoudily otázku přiměřenosti dle § 174 a) zákona o pobytu cizinců.

5. Podle § 174 a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

6. Soud při posouzení této námítky vyšel především z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28.3.2017, č.j. 7 Azs 24/2017-29 (publikováno pod č. 3574/2017 Sb. NSS). V něm je mj. uvedeno: „[22] Druhá stěžovatelčina námitka se týká výkladu [§ 50a odst. 3 písm. c\) zákona o pobytu cizinců](#). Podle něj platí: „Rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.“

[23] S názorem stěžovatelky, že při vydání rozhodnutí podle citovaného ustanovení není možné provádět posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života podle [§ 174a zákona o pobytu cizinců](#), se Nejvyšší správní soud neztotožňuje, neboť jej pokládá za rozporný jednak s právem EU, jednak se smyslem posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života.

[24] Co se týče nesouladnosti s právem EU, Nejvyšší správní soud plně souhlasí s názorem městského soudu, který připomněl, že [§ 50a zákona o pobytu cizinců](#) transponuje do vnitrostátní úpravy čl. 6 odst. 1 směrnice 2008/115/ES. Její článek 5 ukládá členským státům povinnost náležitě při jejím provádění zohlednit „a) nejvlastnější zájem dítěte, b) rodinný život a c) zdravotní stav dotčeného státního příslušníka třetí země a dodržet zásadu nenavracení“. Zmíněná kritéria odpovídají těm, která jsou zmíněna ve výčtu uvedeném v [§ 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců](#), takže stěžovatelka měla v případě napadeného rozhodnutí přikročit k posuzování přiměřenosti.

[25] Z hlediska teleologického výkladu je pak třeba odmítnout stěžovatelčin názor, že v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle [§ 50a odst. 3 písm. c\) zákona o pobytu cizinců](#) již není třeba znovu posuzovat otázku přiměřenosti podle § 174a téhož zákona, neboť otázka přiměřenosti již byla v rámci tohoto řízení posouzena. Smyslem § 174a uvedeného zákona je posouzení „*přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona*“ do soukromého a rodinného života. Jinak řečeno se posuzuje, zda konkrétní zásah představovaný konkrétním rozhodnutím nezasahuje nepřiměřeně do soukromého a rodinného života cizince.

[26] V případě žalobkyně nelze spatřovat pochybení v tom, že krajské ředitelství poté, co zahájilo řízení o jejím vyhoštění a usoudilo, že rozhodnutí v podobě správního vyhoštění by představovalo nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života, neboť zde má dceru, druhu a další rodinné příslušníky, tak následně „odklonilo“ řízení do rámce [§ 50a odst. 3 písm. c\) zákona o pobytu cizinců](#). Ten počítá právě se situací cizince, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Z toho však nijak neplyne, že když krajské ředitelství rozhodovalo o tomto odlišném postupu, tedy potenciálně o novém typu zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně, nemělo povinnost posoudit i přiměřenost tohoto konkrétního zásahu, tedy zvážit, zda tento mírnější zásah již je přiměřený, či nikoli. Posuzování přiměřenosti se totiž váže nejen ke konkrétní osobě, ale ke konkrétnímu rozhodnutí, jehož přiměřenost ve vztahu k soukromému a rodinnému životu má být zvažována.“

7. Publikovaná právní věta ze shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu pak zní: „I. Na rozhodnutí o povinnosti opustit území podle [§ 50a zákona č. 326/1999 Sb.](#), o pobytu cizinců na území České republiky, nedopadá výluka ze soudního přezkumu podle § 171 písm. d) téhož zákona. II. I v případě vydání rozhodnutí o ukončení pobytu cizince podle [§ 50a odst. 3 písm. c\) zákona č. 326/1999 Sb.](#), o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba posuzovat přiměřenost dopadů tohoto rozhodnutí podle § 174a téhož zákona.“

8. Ze shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu, včetně publikované právní věty, tedy plyne, že i v případě rozhodnutí o opuštění území je třeba posuzovat přiměřenost dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Ani v rozhodnutí správního orgánu I.

stupně ani v rozhodnutí žalované však kritéria uvedená v § 174 a odst. 1 zákona o pobytu cizinců hodnoceny nebyly. Soudu proto nezbylo než napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení, kdy bude provedeno posouzení dle § 174 a zákona o pobytu cizinců.

V. Náklady řízení

8. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Úspěšnému žalobci vznikly náklady právního zastoupení ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, které spočívají ve dvou úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepsí žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Jelikož zástupkyně žalobce nedoložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty, soud nemohl zvýšit odměnu za právní zastoupení o tuto daň. Celkem tedy žalobci přísluší na náhradě nákladů právního zastoupení částka 6 800 Kč, kterou je žalovaná povinna uhradit na účet právního zástupce žalobce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. ledna 2019

JUDr. Petr Polách, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.